

[Dohrmann]

Jeg synes, at både forslagsstillerne og de partier, der har støttet forslaget, skal gøre sig én ting fuldstændig klar, nemlig at hvis nærværende forslag bliver vedtaget, vil det have lige præcis den stik modsatte virkning af den, forslagsstillerne i deres bemærkninger giver udtryk for at de tilstræber. Det vil nemlig have den virkning, at man også inden for det offentlige vil være langt, langt mere tilbøjelig til at ansætte mandlige medarbejdere.

Når eller hvis der ikke bliver indkaldt vikarer i dag – jeg ved ikke, om påstanden er rigtig – er det i mange tilfælde selvfølgelig, fordi der er tale om kortere perioder, så at det ikke kan betale sig. Desuden – det er egentlig en følgevirkning af det andet – kan en ny vikar, der kommer ind i et sådant kortvarigt job, ikke udføre noget som helst praktisk gavnligt.

Det er helt sikkert, at hvis man vedtager forslag af denne karakter med henvisning til ligestilling i øvrigt, så skaber man en endnu større afgrund. Vi kender alle sammen de offentlige myndigheders normale tilbøjeligheder – lad os bare bruge det udtryk – til at bruge penge. Jeg føler mig overbevist om, at hvis det virkelig var hensigtsmæssigt og der overhovedet var brug for det, så ville der også blive indkaldt en vikar.

Dette forslag vil bevirke, at endnu færre kvinder kommer i beskæftigelse inden for det offentlige. Derfor synes jeg, at forslagsstillerne, VS, SF m.fl. – og de radikale, som var lidt lunkne – ved at gennemføre et forslag af denne karakter skader ligestillingen. Det har lige præcis den modsatte virkning af det, man siger man tilstræber.

Jytte Andersen (S):

Jeg vil gerne sige til arbejdsministeren og ordførerne for venstre, de konservative og CD, at jeg stort set synes, det var bragesnak. Undskyld, at jeg udtrykker mig så bramfrit. Det handlede om at give udtryk for nogle pæne hensigter, men man ville egentlig ikke vejen, når det kom til stykket. En af vejene handler om økonomi, og det handler om nogle konkrete udspil.

Arbejdsministeren sagde, at man gerne ville være med til at anvise nogle veje. Med hensyn til de veje, socialdemokratiet har antydnet her, mens den nye minister har siddet i stolen, er der altid blevet henvist til, at det

ikke lige præcis skal være på den måde, det skal være på en anden måde. Men vi får vel på et eller andet tidspunkt at se, på hvilken måde arbejdsministeren og regeringen ønsker en reel ligestilling. Det handler om nervositeten, afvisningen af at sætte økonomi ind. Det handler om afvisningen af at gøre noget konkret for at sikre, at kvinderne i den offentlige sektor ikke diskrimineres.

Jeg forstår ikke helt, at arbejdsministeren gav udtryk for, at det var administrativt belastende. I dag er der jo en praksis, hvorefter arbejdsgiveren oplyser det til de sociale udvalg, når en kvinde går på barselorlov, og der sker så en refusionsberegning. Selv om der i den refusionsberegning skulle indgå en vikarudgift, kan det ikke medføre de store administrative belastninger i det offentlige system eller i det sociale udvalg. Det er en simpel beregning, som ikke kan vare mere end et par minutter for hver enkelt sag, så det kan i hvert fald ikke være et argument. Det er ikke videre belastende og måske heller ikke så alvorligt ment, som det blev fremført.

Vi har ikke den tiltro, ministeren og de ordførere, jeg nævnte før, for venstre, CD og de konservative, har til, at barselorloven er indregnet i personalepolitikken. Det kan vi også se af, at vi ved, at man fra indenrigsministerens side kalkulerer med, at der kun ansættes vikarer for 50 pct.s vedkommende. Man indregner det i virkeligheden allerede nu som en besparelsesmulighed, og det er ikke det, der har været hensigten med en forlænget barselorlov. Det er en familiepolitisk og en børnepolitisk foranstaltning, ikke en besparelsesforanstaltning. Men der opereres altså allerede nu fra regeringens side med, at der kun er 50 pct. vikardækning.

Til hr. Houe vil jeg godt sige, at det jo er rigtig nok, at der for mændenes vedkommende er tale om korte perioder, og at det kan være svært at få vikardækning i 1 uge eller 14 dage. Men vi siger jo i forslaget, at her vil vi godt lægge op til en forhandling om nogle minimumsregler: i hvor høj grad eller hvor ringe grad skal man gå ind i en vikarforpligtelse, når det drejer sig om mandens andel af barselorloven?

Der er altså ikke nogen problemer med den side af sagen, som hr. Houe gjorde opmærksom på. Men jeg forstod nu også af hr. Houes tale, at dette egentlig var en dårlig